

Spis treści

7	Wstęp
19	Bartosz Kwieciński Film fabularny (1945–1989)
29	I. Głosy 1945–1954
63	II. Konfrontacje i opowieści (1954–1969)
130	III. Lata 1970–1983
144	IV. Lata 1983–1988
173	Summary
175	Katarzyna Mąka-Malatyńska Film fabularny (po 1989 roku)
177	Polski film fabularny po roku 1989 wobec dyskusji i polemik
214	Zagłada jako filmowe <i>hic et nunc</i> – pomiędzy rekonstrukcją a fikcjonalizacją
285	Powidoki traumy – ślady Zagłady we współczesnych narracjach filmowych
332	Summary
333	Tomasz Majewski Film dokumentalny
345	Zagłada w polskiej pamięci zbiorowej: naruszenie ładu normatywnego bez dokończenia procesu „traumy kulturowej”
358	Współczesny kontekst: telewizje regionalne, samorządy, lokalne upamiętnianie Zagłady
361	Ustanowienie reprezentacji obozu śmierci: <i>Majdanek – cmentarzysko Europy</i>
369	Filmy jidyszowe w Polsce 1945–1950
371	Modernistyczny tren z reminiscencjami filmu awangardowego: <i>Pod jednym niebem</i>
377	Zmienne relacje komentarza i materiałów archiwalnych w filmach dokumentalnych
386	Film ikonograficzny: problematyzacja statusu fotografii w opowiadaniach o ofiarach i oprawcach

399	Kampania antysyjonistyczna 1968 a społeczna pamięć Zagłady
420	Nekrotopografie: cmentarze i miejsca kaźni jako obszary niepamięci
433	„Idealny przykład wdzięczności Żydówki...”: <i>Stella</i>
440	Zamiast podsumowania: heteroteliczność dokumentu filmowego, pamięć społeczna i porządek normatywny
446	Summary
447	Małgorzata Leyko Teatr żydowski
450	Teatr żydowski w Polsce przed rokiem 1939
457	Teatr jako aktywne pamiętanie. Działalność teatralna w czasach Zagłady
460	Getto warszawskie. „Nie brakowało niczego, co znano sprzed wojny”
473	Teatr w Litzmannstadt Getto. „Nie czuje się tutaj psychozy getta”
488	Teatr w getcie wileńskim „podnosi na duchu”
495	„Udawaliśmy, że żyjemy”. Działalność teatralna w gettach w innych miastach
502	Teatr w obozach koncentracyjnych i ośrodkach zagłady
508	Losy ludzi – oskarżenia i weryfikacje
514	Teatr jako „jedyna pamiętka po tamtym życiu”
518	Teatr jako zaświadczenie o przeszłości. Państwowy Teatr Żydowski pod dyrekcją Idy Kamińskiej
549	Teatr jako trwanie. Zapominanie pamięci za dyrekcji Szymona Szurmieja
590	Summary
591	Marta Bryś Teatr polski
593	Wprowadzenie
598	Narracje realistyczne
613	Nadrealizm
628	Narracje pamięci jako materiał dla teatru
647	Teatr dokumentalny – między prawdą i fikcją
670	Świadkowie drugiego pokolenia, czyli „Teatr postpamięci”
726	Summary
727	Bibliografia
765	Spis ilustracji
769	Indeks nazwisk